

ԱՂՕԹՔ ՎԱՍՆ ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅԿ

Տէր, պահէ՛ Տունը հրաւակներ, ոյր կառոյցքին կազմն ու ծիր
 Փողկաղենէջ լոյսիդ շողովը դուն ինքնին գրծեցիր,
 Ու կամեցար որ փոքրիկ Հօսրդ զայն ընէ ապաստան
 Խարխլած կեանքին իր եւ հոգւոյն՝ իբրեւ Տապան փրկութեան:
 Փութա՛, հասի՛ր, այցելութեան ժամ է արդ, Տէր ապաւեն,
 Տե՛ս վիճսն ու մահն, աղէսն ու չարն ի՞նչպէս իր դէմ կը դաւեն:

Փըրքած՝ ժայռէն ան իր հիմքին, զերդ հողմակոծ նաւ մը մութ՝
 Մերթ լոյծ լեռանց բարձրերը, մերթ դէպի անդունդ խորամուս,
 Ցասկոս ու խօլ կոհակներուն մէջ կը ծեծուի սարուբեր,
 Մինչ հրզգոյները ափունէն զայն կը դիտեն անհարբեր:
 Կարկառէ՛ աջըդ, Տէր, փըրկէ՛ զայն խութերէ, հէներէ,
 Թո՛ղ խաչանիւ խարխսիդ տեսնը իր մէջ Յոյսըդ հրահել:

Հրա՛ւժ. չէ խրլուած դեռ անոր Կայմը իր կայէն ամրակուռ,
 Զէ պատրաստ առագաստին դեռ թըռչարանը մաքուր,
 Զին յօռտուած կապարանները հաստապինդ զիստերուն,
 Զի դեռ դեկին զամբարն — Հաւասփր — կը հեւայ մէջն անփուն:
 Բայց կը գոռայ մըրբիկն իր շուրջ, մոռայն է պատեր իր չորս դին.
 Խաղաղութեան Տէր, շունչըդ լոկ կրնայ սաստել անդունդին:

Խարակներ թուխ, զերդ գազաններ յուճկապարիկ, փըրփրազայր
 Յորձաններէն յանկարծ ցըցած դուրս գլուխներնին բազմասայր,
 Կը մըղձկոտեն սիւրերն անոնց որ հոն մըթնած երկնից տակ
 Կը գալարուին զահանդանքովը վիհներուն անյասակ:
 Տէր սիրոյ, ոյր սրտին ծնունդն է ամէն ինչ որ է բարի,
 Պիտի ներէս որ ողջ ազգի մ'հոգին այսպէս խաւարի:

Հրամայէ՛, եւ պիտի ալեաց կիբերն աղի խաղաղին,
 Ու նաւն յոյսիդ առասանով պիտի զըսնէ իր ուղին.
 Պատնէ՛ թըխպոս ամպերուն դէզն, որ կը ծածկէ հորիզոնն,

(*) Լուսանոցի Սրբազանի վերջին ինքնագիր էջերումներէն մին, գրուած երանագործ Տ. Տ. Խորէն Կաթո-
 ղիկոսի մահուան արքիւ. կ'արտաստենք զայն իբրեւ իր վերջին խօսքը ուղղուած Աստուծոյ եւ Ազգին:

Որ ան Տեսնել նոր գարունի մը փառքերուն ծաղկիլն հոն :
Տէր զրթութեան, սիրտերն ամէն, թեւերն ամէն դէպի Քեզ
են սեւեռուած, քաղցր ակնարկիդ ըսպասումովն ըղձակե՛դ :

.
.

Ազգ Հայոց, ազգ իմ սիրական, պահէ՛ Հաւասֆդ, Յոյսդ ու Սէրն,
Աստուածային Հոգւոյն բրդիմունքն երբեակ այդ սուրբ սեռն եւ սեռն.
Պիտի կանգնի իր հիմունքէն սասանած Տունը նորէն,
Պիտի բերկրին անոր ի սես դարձեալ սիրտերն համօրէն,
Փըճած չէ գահը. չէ կոտրած մականը սուրբ. ողջ ես դեռ.
Սըրբէ՛ արցունքդ, հայէ՛ երկինք. ամպն է արդէն փարսեր :

13 Ապրիլ 1938

Թ.

ՀԱՏԸՆՏԻՐ ՄՏԱԾՈՒՄՆԵՐ

Հաւասֆը վարդապետութեան մը մասին կամ Տեսական համարութեան մը հանդէպ
զգացուած իմացական յարուսի մը վիճակը չէ, այլ անձնաւորական միացումը կրօնքին
առարկային, այսինքն Աստուծոյ հետ, այնպիսի կերպով մը, որ Աստուծոյ եւ մարդուն
հուրիւնները գոյացապէս միանան իրարու, եւ խառնուին իրարու հետ, ինչպէս Ֆիզիքա-
կան կարգին մէջ կերակուրը եւ զայն ընդունող մարմինը իւրացումի գործողութեամբ կը
սուզուին իրարու մէջ :

Հարկ է որ ներսէն սկսի աճումը. ինչպէս Ֆիզիքական կարգին՝ նոյնպէս բարոյակա-
նին համար անհրաժեշտ է այս պայմանը :— Անհասներն ու ազգերը երբ իրենց ներքին
կեանքին մէջ բարեկարգ եւ ուժեղ չեն, չեն կրնար օգտուիլ ընկերային եւ թիեզերական
յառաջդիմութեան բարիքներէն :

Նրանք՝ այն ժողովուրդին, որ, իր կեանքին առեւտրէն յուսահատական եւ ճգնաժա-
մային մէկ բուականին, կրնայ ծնիլ մտքի ու սրտի սոյոգ արժանիներով հզօր հոգիներու
հոյլ մը, որ կարենայ ժողովել ցեղին ոյժին մասունքները, իսպառնապուռ ջնջումէ փրկելու
համար ազգին ապագան :

Հանրային գործիչին պարտականութիւնն է ուսողիւր ըլլալ հասարակաց կարծիքին, որ
եթէ միշտ սուղանիւր չէ համարութեան, բայց չափանիւրն է հաւաքական բարոյականու-
թեան : Քննադատութիւններէ օգտուիլ եւ նախաթիմներու ներքէ գիտցո՛ւր միայն կրնայ
գտնել մաքուր փառքին նամբան :

« Ա Ի Ե Տ Ա Ր Ա Ն Ի Ճ Ա Մ Բ Է Ն »